

MARIKA

BUDAYOVÁ

KEĎ SA MI SNÍVA,
ŽE LIETAM

Quitovky

PRE VŠETKY
SLOBODNÉ
DUŠE

Qvitouky

BM
Budayová **L**arika

ISBN 978-80-8254-055-3

Ked' sa
mi sníva, že lietam

Epitovky

MARIKA BUDAYOVÁ

” Hovorí sa,
že keď sa vám
sníva, že lietate,
tak sa vám
plnia sny... “

KEĎ SA MI SNÍVA, ŽE LIETAM

SÚČASNOSŤ

Sedíme v prázdnej izbe a okolo nás sú poloprázdne a poloplné škatule. V jednom kúte vedro so zaschnutou farbou, v druhom maliarske štetce. V treťom moje knihy a Ninine pančuchy a hračky. Mám hypotéku na krku a jedno nezaopatrené päťročné dieťa. Ale nič z toho mi nevadí. Nič z toho mi naozaj nevadí. Som spokojná sama so sebou. Cítim sa ľah-

ko, šťastne a šťastnato. Mám na jazyku, v zadnom mozgu a niekde tam, kde je asi srdce, chuť slobody.

„Mami, čo budeme večerať?“ potiahne ma Nina za laket’.

Finančné suchoty. Do výplaty ďaleko. Kašľať na to, dnes to oslávim.

„Objednáme si pizzu. Akú si dáš?“

Viem, že nebude váhať. „Salámovú. A prosím si veľa kečupu a syra.“

Pizzu jeme v tureckom sede, na škatuli. Mám v nej zbalených pár tanierov a hrnčekov, príbor, ktorý mi dala mama, keď som odchádzala z domu, a tri hrnce.

Keď Nina už sladko odfukuje zatočená v spacom vaku na nafukovačke, vytiahnem detské šampanské. Strelím si ho, vypijem ho až do dna, prikryjem sa dekou a schúlím sa vedľa nej. V noci sa mi sníva, že viem lietať. Bežím a potom roztiahnem ruky. Začnem nimi mávať a odrazu vzlietnem. Hovorí sa, že keď sa vám sníva, že lietate, tak sa vám plnia sny...

VŠETKO, ČO SA STALO PREDTÝM

1.

Plávala som po ulici, zatočená do značkového béžového plášt'a, ktorý mi predvčerom tak veľkodušne dala Darina. Na nohách som mala perfektné kožené lodičky. Boli mi len o pol čísla väčšie a vypchala som si ich vatou. Boli staré už celú sezónu a Darina povedala, že ich už nebude nosiť. Vedela som, že vyzerám dobre. Obzerala som sa v sklách výkladov a pohadzovala dlhými plavými vlasmi. Pritom som si nenápadne kontrolovala mejkap. Videla som ho

už z diaľky. Pripravila som si naňho svoj mačací pohľad, ktorý sa mu stále páčil.

„Čau,“ vtisla som mu pusu na líce.

Pobozkal ma. Nie síce nejako vášnivo, ale pobozkal. Ruky mal pritom vo vreckách bundy.

Prehliadol si ma znaleckým okom a potom na mňa žmurkol. „Ideme? Už aj tak budeme meškať.“

Zavesila som sa doňho a vykročili sme.

V dome bolo už v každej izbe aspoň po päťsto ľudí. Bola zapnutá telka, zovšadiaľ sa ozývala hlasná hudba. Všetci sa smiali, dotahovali, pili pivo a niektorí už aj tancovali. Zdalo sa mi, že cítim aj trávu, ale nebola som si istá. Vlado zmizol v niektorej z izieb. Asi si šiel dať pivo s kamošmi. Ja som sa usalašila na matraci a vypýtala som si kávu so šľahačkou a so škorickou. Potom som začala pozerat' niečo, čo práve dávali v telke.

„Hej, krpec, aj ty si tu?“ ozvalo sa pri mne.

Bezmyšlienkovite som prikývla a odchlipla som si z kávy.

„Nechceš ísť so mnou hore? Ešte nie je všetko obsadené.“

„Spím len s tým, na koho mám chuť!“ odsekla som. „Okrem toho, som tu s Vladom a momentálne som s ním. To dobre vieš.“

„Dobre, dobre. Veď vieš, že to zakaždým musím skúsiť. Si môj typ.“

„Si taký roztomilý. Normálne z teba idem do koľien.“

„Tak potom pod' hore.“

„Ani mi nenapadne.“

Napriek tomu som sa neodula a veselo som flirtovala s Michalom ďalej. Jedným očkom som pritom sledovala ľahký erotický kanál, ktorý bol v telke zapnutý. Pritom som vypila ešte ďalšie dve kávy a pokyvávala ramenami do rytmu hudby. Keď som počula, že ide live Exotika, už som to nevydržala. Vbehla som do haly, kde sa tancovalo, a pridala som sa. Ľudia sa bláznili a pritom veľa pili. Ja som nepila. Vôbec. Žiaden alkohol. Nemala som zásadne proti nemu nič. Veď u nás doma som si na to mohla za tie roky zvyknúť. Ale nechutil mi. Mala som rada kávu so šľahačkou a so škoricou, horkú čokoládu a jahodový džús. Alkohol mi jednoducho nerezal.

Mamka a ocko sa mali veľmi radi. Mali veľmi radi mňa aj moje dve sestry. A okrem toho mali veľmi radi alkohol. Mali sme pri nich dobrodružné detstvo a bola s nimi zábava. Jednoducho, mali sme ich radi takých, akí boli.

V jeden horúci júlový deň sa naši rodičia rozhodli, že ich deti si zaslúžia pekné prázdniny, a zobrali nás kúpať sa na Domašu. Plán bol taký, že sa okúpeme a večer ideme domov. Rodičia nás pustili na voľno-beh a my s Didou a so Sisou sme sa od rána čľapkali vo vode. Sem-tam sme odbehli na deku napchat' sa rezňami a kyslými uhorkami, ktoré mamka pripravila do veľkého košíka. Rodičia si zatiaľ sadli na pivo. Obracali ho do seba naozaj statočne a prekladali to borovičkou. So sestrami sme boli nadšené, že

nás nikto nekontroluje, a spamätali sme sa, až keď bol už večer. To sme už išli za našimi a začali sme mrnčať, že chceme ísť domov. Ja som mala deväť, Dida sedem a Sisa šesť. Ale mamka s ockom sa tak rozšupli, že prepili všetky peniaze, aj tie na cestu. A tak nás zabalili do deky, uložili za kríky a že do rána niečo vymyslia. Boli sme celé nadšené, že spíme pod širákom, a rátali sme hviezdy. Nadránom sa nebo sivo zatiahlo, začalo pršať a padali kvapky veľké ako hrachy. Boli sme do nitky premočené. Ocko vtedy prišiel na geniálnu myšlienku. Uprosil vodiča autobusu, nech nás, deti, odvezie do mesta. A že on, ocko, pôjde potom do dopravného podniku odniesť peniaze. A tak aj bolo. Pre mňa aj pre sestry to bolo úžasné dobrodružstvo. Rodičov sme jednoducho milovali.

A preto mi vôbec neprekážalo, keď ľudia okolo mňa pili alkohol.

Bláznila som sa do druhej rána, popila som nejaké nealkoholické drinky a zjedla päť obložených chlebičkov. O pol tretej som odkväcla.

Taxík sa nám zdal príliš drahý, a tak sme s Vladom išli domov pešo. O piatej sme už boli v posteli. Dali sme si jedno rýchle kolo a spali sme až do nedele rána. V nedeľu som si povedala, že už nemá význam vyliezať z postele, keďže v pondelok mám krutý deň. Tak som len niečo zjedla a spala som ďalej. Vedela som, že Vladovej babke sa to nepáči. Ale vedela som aj to, že ma má rada a že mi na to nič nepovie.

2.

Príšerná sklenená kocka v obrovskom kolose ďalších sklenených kociek. Cítila som sa v tomto akváriu ako taká malá rybička. Čakala som, kedy sa od nudy začnem zmietat' niekde pod hladinou a vypúšťať bublinky. Po obchodnom dome chodili mladí, starí, muži, ženy... Ale nikto nevyzeral tak, že potrebuje značkovú bielizeň. Preto som vo svojom akváriu zaliezla pod pokladnicu, vytiahla čosi zo svojej knižnice a začala som si čítať.

Odrazu zvonček ohlásil, že v predajni je pohyb. Splašene som spod pokladnice vyskočila, knihu som hodila pod pult a uhladila si vlasy. „Dobrý deň, ako vám pomôžem? Čo môžem pre vás urobiť? Máme tu novú kolekciu...“

Dve obstarožné matriošky sa tvárili, že som vzduch, a začali si prezerat' čipkované podprsienky. Mali na sebe značkové kostýmy, značkové lodičky a smrdeli značkovým Chanelom. Bola som presvedčená, že im tie čipky aj tak nepomôžu. Ale usmievala som sa na ne a tvárila som sa milo a profesionálne. Počula som, ako jedna druhej hovorí, že presne v tejto ružovej ju jej starý tak rád vidí. V tej sekunde mi začalo mykať kútikmi úst.

Ale keď si napokon tá jedna kúpila podprsienku, nohavičky, body a k tomu ešte aj podväzky, bola som rada, že mám aspoň nejakú tržbu. Potom sa už do záverečnej nikto neukázal. Až o šiestej prifrčal šéf po tržbu.

Keď som mu ju odovzdávala, rozčúlene zafučal. „Naozaj nechápem, za čo ťa platím! Ty vôbec nevieš predávať. Keby si bola platená za to, čo zarobíme, tak nemáš ani na slaná vodu!“

Nechcela som mu povedať, že keby on nemal také prehnané ceny, mladé dievčatá a ženy by si tú bielizeň možno aj kúpili. Ale majiteľ a pán podnikateľ bol on, nie ja.

A tak som len klopile oči a tvárila sa skrúšene. „Budem sa snažiť.“

Chvíľu tam nado mnou ešte stál a hromžil, aká som neschopná. Modlila som sa, aby už konečne vypadol. Keď si nebesia vypočuli moje zbožné prianie, zamkla som predajňu a utekala na autobus. Potom som sa odviezla do luxusnej vilovej štvrte.

Bez váhania som si odomkla. Artuš, obrovská čier-na doga, bol celý bez seba, že ma vidí. Podával mi labu, až kým som ho nezačala škrabkať za ušami.

„Ema, už si tu?“ ozvalo sa z kuchyne.

„Hej, už idem,“ vyzliekla som si plášť a zhodila topánky.

„Pod' do kuchyne.“

Vbehla som dnu. Darinu a Bohuša som našla nad fľašou červeného.

Bohuš sa na mňa otrávene uškrnul. „Prídeme až okolo polnoci.“ Potom pretočil očami. „Bože môj, to bude zas nuda...“

Darina mu skočila do reči: „Drahý, je to vraj veľmi pekné predstavenie. Takú maličkosť môžeš predsa pre mňa urobiť.“

Bohuš mal štyridsaťtri a Darina dvadsaťdva. Presne vedela, že Bohuš pre ňu urobí akúkoľvek maličkosť. Pre ňu, pre jej čierne oči, dlhé lesklé vlasy a prsia štvorky.

A naozaj. Bohuš sa na ňu usmial. „Keď ti to urobí radosť...“

Darina si medzitým odpila z vína. „Ema, takže treba poumývať dlážky, utrieť prach, ožehliť a ísť s Artušom von. V chladničke máš šopský šalát, ja-

hodový džús a jasné, urob si kávu. Voda v bazéne je teplá, tak sa môžeš aj okúpať, keby si mala chuť. A v obývačke som ti nechala dve tričká a mohérový sveter. Mne sa to už nehodí. Takže keď chceš...“

Mohérový sveter? Paráda.

„Jasné, že chcem. Ďakujem.“

„A mohla by si prísť o také tri týždne na celý deň? Napríklad v sobotu? Treba umyť okná a urobiť veľké upratovanie.“

„Prídem. Určite prídem.“

Kým Darina rozprávala, Bohuš jej pomáhal do kabáta.

„Tak my ideme,“ otočil sa na mňa Bohuš odo dverí. „Ozaj, peniaze za dnešok som ti nechal na stole v kuchyni. Tak ako vždy.“

Osamela som s Artušom a pustila som sa do luxovania.

Túto brigádu som si zohnala na inzerát asi pred pol rokom. Darina a Bohuš boli so mnou spokojní. Po čase si so mnou potykali, platili a nemali hlúpe otázky. Ani ja som nemala hlúpe otázky. Nezaujímalo ma, čo Bohuš robí, odkiaľ má tento prekrásny drahý dom a kopy peňazí. Ani to, kde, kedy a ako prišiel k Darine. Nezaujímalo ma, či si Darinu vydržiava, alebo či ho ona ľúbi nehynúcou láskou. Bolo mi to jedno. Boli ku mne milí, príjemní a platili mi naozaj veľmi slušne.

Po tom, ako som sa dostatočne nadýchala škrobu počas žehlenia bielizne, som utrela každú smietku na nábytku a vydrhla dlážky. Keď som zobrala do

ruky vôdzku a obojok, Artuš vedel, že jeho čas práve prišiel. Bol zlatý a išiel mi popri nohe. Keď urobil všetko, čo potreboval, začal kňučať, že chce ísť domov.

Vedela som, že Vlado má nočnú, a nechcelo sa mi ísť do prázdneho bytu. Tak som si dala šalát a urobila som si kávu. Potom som dostala chuť okúpať sa. Bazén bol na prízemí a bol rovnako luxusný ako celý dom. Plavky som nemala, ale z toho som si ťažkú hlavu naozaj nerobila. Veď napokon, nebol tu nikto a Artuš ma mohol pokojne vidieť aj nahú. A tak som si pár minút hovelá v teplej vode, na nafukovačke, s nealkoholickým mojitom v ruke. Člapkala som sa a pila mojito. Popri tom som sa zabávala na Artušovi, ktorý pobehoval okolo bazéna a štekal na mňa.

„Artuš, Artuško, pod' ku mne,“ lákala som ho. Bola som si istá, že neskočí.

Artuš urobil koliesko okolo bazéna a rozštekal sa ešte bláznivejšie. Bolo mi z neho do smiechu, ako sa tam nadrapoval.

„Artuško, neboj sa, veď pod' ku mne,“ smiala som sa.

Artuša išlo rozdrapiť. Čoraz zúrivejšie behal okolo bazéna a čoraz hlasnejšie štekal. A ja som ho stále provokovala. Hovorila som si, aká je to zábava a že nemá na to, aby skočil. Ale mýlila som sa, Artuš na to mal. Odrazu sa rozbehol a pristál priamo na mne. Pohár sa rozbil a nafukovačka sa prevrátila. A ja som začala prskať a plúť vodu. Chudák Artuš nevedel, čo sa deje, a len tak-tak sa držal nad hla-

dinou. Horko-ťažko som doplávala k okraju a chytala dych. Ale Artuš bol na tom veľmi zle. Bol to panský pes a na takéto veci nebol zvyknutý. A tak som skočila späť do vody, chytila som ho za zadok a tlačila k okraju bazéna. Ale on vôbec nespolupracoval. Mlátil labami okolo seba a snažil sa mi vyliezť na hlavu. Vôbec sa nesprával ako bežný pes, ktorý by mal vedieť plávať. Až po dvadsiatich minútach plahočenia sa mi podarilo dostať ho von. Bohuš bol na svoj bazén extrémne citlivý, preto som dôkladne poutierala dlážku okolo bazéna, potom Artuša aj seba. A radšej som v tichosti odišla domov.

Moje najhlbšie ja, ktorá sa malo ohlásiť až niekedy v budúcnosti, bolo v tom čase obalené niekoľkými vrstvami. Najprv to bola vrstva nezodpovednosti, potom ľahkomyselnosti a napokon márnivosti a pôžitkárstva. Neriešila som, čo bude zajtra, a žila som len pre prítomný okamih. Všetky peniaze, ktoré som zarobila, som okamžite minula na handry, šminky, kaviarne a žúrky. Žila som si ako taký pestrofarebný motýľ. Ako vínna muška. Zo dňa na deň. Z hodiny na hodinu. Nemyslela som na to, že aj slnečné leto môže mať svoj koniec.

Žiadne vážne vzťahy, žiadne vážne partnerstvo. Všetko muselo byť nezáväzná. Už len pri zmienke o manželstve sa mi postavili všetky chlpy, ktoré som na tele mala, a nabehla mi husia koža.

Keď naši prišli kvôli dlhom o byt, museli sa presťahovať do starého domu na dedinu. Vtedy som

predsa len chvíľočku tápala v neistote. Nechcela som odísť z mesta do nejakej diery. Sestry žili so svojimi partnermi a ja som vtedy chodila s Vladom. Samozrejme, celkom nezáväzne. Post'ažovala som sa mu, v akej situácii som. Ponúkol mi, že môžem bývať s ním a s jeho babkou. A tak som sa k nim presťahovala a delila sa s nimi o nájom, o jedlo a s Vladom aj o posteľ.

Mamka a ocko nás naučili slušne sa správať, slušne sa pozdraviť, hovoriť prosím a ďakujem. Dali nám výchovu. A okrem toho absolútne nič. K Vladovi som si doniesla jeden ruksak so šatami a šminkami a škatuľu svojich obľúbených kníh. To bolo všetko.

Vyzerala som k svetu, reprezentovala som ho, mohol sa mnou popýšiť. Viem, že ma mal aj rád. A ja som mala kde bývať. Nevieam, či bol náš vzťah založený na láske. Nie, celkom určite to nebola láska. Ale vychádzali sme spolu, pomáhali sme si a mali sme sa naozaj celkom radi. Mali sme sa radi tak po svojom. A v posteli nám to tiež klapalo. Páčilo sa mi jeho vyšportované telo a sex s ním. Vlado ma nijako neobmedzoval. Nič mi neprikazoval. Mala som pri ňom svoju voľnosť a svoju slobodu. A zatiaľ sa mi nenaskytol žiaden dobrý dôvod, aby som ho podviedla. Tak som mu bola verná.

Bolo to s ním úplne jednoduché. Nekomplikované. Bez dlhých rozhovorov a priet'ahov. Naozaj sme nikdy nevedli filozofické debaty o nesmrteľnosti chrústa. Ak som chcela ísť niekam sama, išla som. Nepýtal sa. Ak chcel ísť on niekam sám, išiel.

Nepýtala som sa. Ak sme chceli ísť spolu, išli sme. Na žúrku, do kaviarne, za kamošmi, na pivo. Ale vedela som, že sa určite stretneme doma. Možno pri večeri. Možno pri raňajkách. Možno v posteli. Nie že by nám na sebe nezáležalo. Len to bolo... voľné a nezáväzné. Nikdy sme spolu nehovorili o spoločnej budúcnosti a nikdy sme ju ani neplánovali. Také príjemné spolužitie.

Bavili sme sa o tom, čo sme mali nové v práci, čo budeme večerať, či pôjdeme na žúr. A potom sme väčšinou zistili, že máme na seba chuť, a skončili sme v posteli.

Naozaj nič komplikované. A mne to takto vyhovovalo. A asi aj jemu.

Márne som strkala kľúč do zámky. Bolo zamknuté a niekto asi nechal kľúč aj z druhej strany. Jasne som si pamätala, že Darina mi predvčerom hovorila, že mám prísť práve dnes o ôsmej. Nikto nebude doma a dohodli sme sa, že umyjem okná a vyluxujem. Že by na to zabudli a ostali doma? Možno sú práve v posteli a užívajú si. Ale ja tie peniaze nutne potrebujem! A jasne sme sa dohodli! Tak nech nerobia zo mňa somára! Odhodlane som začala zvoniť na zvonček a búchať na dvere. Artuš asi vycítil, že som to ja, a začal žalostne zavýjať. Trieskala som do dverí tak, že by som prebrala aj mŕtveho.

Odrazu sa otvorili a stála v nich Darina. Rozospatá, s rozčuchanými vlasmi, v Bohušovom tričku, spod ktorého jej vykukovali pekné dlhé nohy.

„Jej, ty si už tu?“ zamrmlala a zamierila do kuchyne. „Pod' ďalej.“

Artuš mi oblizol ruky.

Zhodila som topánky a usadila sa oproti nej za stôl. „Veď sme sa predsa dohodli. Alebo sa niečo zmenilo? Nevyhovuje vám to? Mám ísť domov?“

Darina zdvihla ruku. „Nie, Ema, všetko platí. Bohuš nie je doma. To len ja nestíham zápočet z rímskeho práva. Tak som ostala bifľovať sa a nešla som s ním na lyžovačku. Ale tie okná treba fakt umyť. A aj vyluxovať celý dom.“

Postavila som sa. „Tak sa do toho hneď pustím...“

„A ešte by si mi mohla urobiť kávu a hrianky s cesnakom a ísť s Artušom von.“

Splnila som všetky Darinine priania. Potom som ju nechala s jej rímskym právom a pustila som sa do okien. Po dvoch hodinách mi už bolo horúco, mala som zlepené vlasy a na tričku fľaky od potu.

Odrazu sa zhora ozvalo: „Emááá, pod' rýchlo sem! Rýchlo!“

Zľakla som sa. Napadlo mi, či sa Darina náhodou niekde nepotkla a nerozbila si hlavu, keď tak zúfalo kričí.

Vyšprintovala som na poschodie. „Kde si?“

„V kúpeľni.“